

OVER HET BBP EN ANEKDOTES

Onlangs las ik *The Growth Delusion* van David Pilling. Hij richt zijn pijlen op het bruto binnenlands product, het bbp. Volgens Pilling is het bbp een waardeloze indicator waar politici wereldwijd hun beleid op baseren. Bbp is namelijk synoniem geworden voor de economie.

En dan is het bbp nogal beperkt. Immers het grootbrengen van kinderen wordt er niet in opgenomen en ingewikkelde financiële producten wel. Gekapte bossen niet, nieuwe wegen wel. Co2 uitstoot niet. De winst die ziekenhuizen maken op longziekten wel. Kortom, de economie gelijkstellen aan het bbp én dan blij zijn met groei, dat is een desastreus recept!

Met technologie kun je steeds beter en meer meten. Méér getallen. Méér indicatoren. Maar ja, wat zegt dat? Meten die dan wel of het goed gaat? Hoe doen wij dat eigenlijk als hogeschool. De Nationale Studenten Enquête? Instroom? Uitval? Slagingspercentage? Het aantal studenten dat een baan vindt? Allemaal getallen, allemaal beperkt.

Daarom pleit ik voor de comeback van de anekdote. Verhalen over die student die een briljant wetenschapper werd. Of minister. Of succesvol zakenman. Verhalen over studenten die wat meer ruimte kregen zodat ze voor hun oma konden zorgen. Docenten die prachtige boeken publiceren. Of die bijdragen aan de sfeer in een woonwijk. Carnavalswagens bouwen. Of gewoon grappig zijn.

Dat vind ik een mooie indicator. Verhalen.

En dan gaat mijn dochter straks niet naar de hogeschool met de beste cijfers. Maar naar die met de mooiste verhalen.

Of, meer waarschijnlijk, naar de hogeschool met de beste afdeling: ‘anekdotes en verhalen’.